

Inleiding bij avond over Gezondheid 9 februari 2022 door Geert Verstegen

Een Brabantse zegswijze is; **Kan ik nie**, ligt op het kerkhof en **Wil ik nie** ligt er nève. Dit lijkt een mop maar is dat niet. Als mensen – en politici zijn net mensen – zeggen dat iets niet kan, is dat vaak omdat ze dat niet willen. Door te zeggen dat iets niet kan, heb je er zelf geen schuld aan dat iets niet door gaat. Dat kun je herkennen aan het feit dat er op dat moment bij elk aangereikte oplossing een probleem verzonnen wordt i.p.v. dat je bij een probleem een oplossing zoekt. Nogmaals heel menselijk.

Uitspraken rond de elektrische auto: hij kan niet zover, ze vliegen in de fik, hij is veel te duur, ik kan nergens laden, het is voor de rijken, het stroomnet kan het niet aan etc etc. Of: ik heb nu een goed ronkende diesel; betrouwbaar en de rest zal me worst wezen. Je wilt dus gewoon niet – dat mag – maar zeg dat dan.

Nu wordt er selectief gewinkeld in tegenargumenten, want dan ligt de schuld bij de ander en de verantwoordelijkheid niet bij jou. Dit is een interessante gedachte, wanneer de burgers en politici samen proberen de ontstane kloof te dichten. Vooral met een verse gemeenteraad, die de participatie van burgers vorm gaat geven. En als er een kloof tussen politiek en burgers gedicht moet worden, dan is dat de verantwoordelijkheid van onze politici EN de burgers.

“De Omgevingswet gaat in de kern over ruimte geven, loslaten en vertrouwen, over een andere verdeling van verantwoordelijkheden tussen overheid en samenleving”. Niet zelf verzonnen; ik citeer de VNG.

Welkom aan de sprekers; zelfs twee mensen van de GGD. Renske Nijdam en Geke van Dick. En Dr. Ignas van Bebber van het Jeroen Bosch Ziekenhuis. Ieder met een eigen insteek.

En terug naar de Brabantse zegswijze: **Kan ik nie**, ligt op het kerkhof en **Wil ik nie** ligt er nève. Ik **wil** deze presentaties **wel** zelf doen, maar dat **kan ik nie**.